

[Kim Behnke]

Det synes jeg og Fremskridtspartiet bare er en dårlig løsning, for vi er enige med skatteministeren i, at det giver noget administrativt besvær, men hvis det, det handler om, er, at vi skal gå lige præcis efter forligsteksten, så gør vi det. Lad os så få de 2 lovforslag fremsat og få dem gennemført, så vil man ikke høre ét ondt ord mere fra Fremskridtspartiet om, at nogle har lavet forligsbrud eller noget som helst.

Men vi synes, at vi som ansvarligt parti her i Folketinget har en forpligtelse til at stræbe efter, at den lovgivning, der bliver vedtaget, også fungerer administrativt og særlig ude hos de virksomheder, der er berørt af den, og derfor synes vi, at den anden løsning er bedre. Når vi skal indrømme, at eksisterende virksomheder helt falder uden for aftalen, så var det fair, at man også overholdt aftalen om de 2 år; men jeg kan forstå på Det Radikale Venstre, at det er der ingen interesse for. Godt, så fastholder vi ordlyden. Så lad os få de 2 lovforslag, der indfører en 50.000 ecus beløbsgrænse; så overholder vi EF-reglerne og forligsteksten, men så får vi altså noget administrativt bøvl. Jeg kan forstå, at det vil Det Radikale Venstre hellere have, end at vi ordner det her i mindelighed, og det kan vi kun beklage.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er skuffet over fru Elisabeth Arnolds indlæg for et øjeblik siden. Jeg rettede en appel til bl.a. Det Radikale Venstre om at tænke sagen igennem endnu en gang, inden vi skal til anden behandling. Jeg opfattede fru Elisabeth Arnolds indlæg som en kold skulder til denne appel allerede på nuværende tidspunkt.

Sagen er jo den, at den forligstekst, som blev lavet i 1992, ikke lader sig gennemføre. Der er EF-problemer i den, og der er et tidsmæssigt problem i, at vi nu er så langt fremme, at man ikke kan tale om en 2-årig forsøgsperiode. Der er altså et problem, som skal løses mellem forligsparterne, og jeg synes, at Det Radikale Venstre og fru Elisabeth Arnold tager for let på det problem og vender den kolde skulder til problemets løsning, selv om jeg lagde op til, synes jeg, en blid form for diskussion indtil andenbehandlingen.

Det er jeg meget ked af, og jeg håber, at fru Elisabeth Arnold alligevel i den tid, der nu

kommer, vil medvirke til at få problemet løst. Jeg kan i hvert fald sige, at jeg, når jeg har haft aftaler med Fremskridtspartiet, ikke har oplevet en tilsvarende afvisning af at være med til at løse et problem, der er opstået i kølvandet på et indgået forlig.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er da ked af, hvis mit indlæg har lydt mere aggressivt og mere koldt, end hr. Kirkegaard bryder sig om. Det var naturligvis i høj grad rettet mod den appel, som bl.a. hr. Kirkegaard kom med, om, at nu måtte vi andre bøje os for de ønsker, der kom fra V, K og Z, om at ændre den oprindelige plan for denne lovgivning.

Vi har sagt klart hele vejen igennem, at det ønsker vi ikke, og hr. Kirkegaard ved også godt, at hvis der er nogle forligsparter, som har indgået en aftale, så kræver ændringer i aftalen, at samtlige forligspartier er enige om disse ændringer. Derfor er det mig stadig væk uforståeligt, at Fremskridtspartiet ikke ønskede en ordning allerede fra foråret, så de i det mindste kunne få ordningen til at køre et stykke tid, sådan at de kunne glæde sig over, at de havde fået gennemført denne ordning.

Jeg ønsker selvfølgelig også som enhver ansvarlig politiker at gennemgå dette i udvalget, høre på indlæg, høre på deputationer, se på beskrivelser af forslaget; men jeg vil fastholde, at vores udgangspunkt er, at vi ønsker den oprindelige tidsplan, nemlig udgangsdatoen den 31. december 1994, opretholdt. Det var det, som oprindeligt var meningen, og det var det, Det Radikale Venstre tilsluttede sig. Vi har ikke fundet noget grundlag for at ændre holdning på det område.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Fru Elisabeth Arnold bruger terminologien, at hvis der skal ændres i et forlig, så er det én for alle og alle for én, altså hvis en af forligspartierne ikke ønsker at foretage ændringer, så sker der ingen ændringer. Godt!

Det er jo også det, der var udgangspunktet for min korte bemærkning for lidt siden: at så holder vi os til forligsteksten og til de krav, EF stiller, og så laver vi den 50.000 ecus grænse